

РЕШЕНИЕ

№ 25

гр. Пловдив, 15.02.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АПЕЛАТИВЕН СЪД – ПЛОВДИВ, 3-ТИ ГРАЖДАНСКИ СЪСТАВ, в публично заседание на първи февруари през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Вера Ив. Иванова

Членове: Катя Ст. Пенчева
Тодор Илк. Хаджиев

при участието на секретаря Мила Д. Тошева
като разгледа докладваното от Вера Ив. Иванова Въззивно гражданско дело
№ 20215000500565 по описа за 2021 година

Производството е въззивно по реда на чл. 258 и сл. от ГПК.

Обжалвано е решение № 260096, постановено на 17.03.2021 г. по гр.д. 64/2019 г. на Окръжен съд-С.З., с което е осъден Г.ф.-гр.С. да заплати на Д. М. И. сумата 50 000 лв., представляваща обезщетение за претърпени неимуществени вреди от смъртта на съпруга й С. И. И. при пътно транспортно произшествие на 21.11.2017 г., ведно със законната лихва върху сумата, считано от 13.05.2018г до окончателното й заплащане, като е отхвърлен искът над присъдената сума от 50 000 лева до претендираната от 250 000 лева, предявен като частичен от целия иск в размер на 400 000 лв., като неоснователен, осъден е Г.ф.-гр.С. да заплати на Д. М. И. като майка и законен представител на Я. С. И., ЕГН *****, сумата 50 000 лв., представляваща обезщетение за претърпени неимуществени вреди от смъртта на баща й С. И. И. при пътно транспортно произшествие на 21.11.2017 г., ведно със законната лихва върху сумата, считано от 13.05.2018г до окончателното й заплащане, като е отхвърлен искът над присъдената сума от 50 000 лева до претендираната от 250 000 лева, предявен като частичен от

целия иск в размер на 400 000 лв., като неоснователен, осъден е Г.ф.-гр.С. да заплати на Д. М. И. като майка и законен представител на Н. С. И., ЕГН *****, сумата 50 000 лв., представляваща обезщетение за претърпени неимуществени вреди от смъртта на баща ѝ С. И. И. при пътно транспортно произшествие на 21.11.2017 г., ведно със законната лихва върху сумата, считано от 13.05.2018г до окончателното ѝ заплащане, като е отхвърлен искът над присъдената сума от 50 000 лева до претендираната от 250 000 лева, предявен като частичен от целия иск в размер на 400 000 лв., като неоснователен, осъден е Г.ф.-гр.С. да заплати на Д. М. И. като майка и законен представител на И. С. И., ЕГН *****, сумата 50 000 лв., представляваща обезщетение за претърпени неимуществени вреди от смъртта на баща му С. И. И. при пътно транспортно произшествие на 21.11.2017 г., ведно със законната лихва върху сумата, считано от 13.05.2018г до окончателното ѝ заплащане, като е отхвърлен искът над присъдената сума от 50 000 лева до претендираната от 250 000 лева, предявен като частичен от целия иск в размер на 400 000 лв., като неоснователен, осъден е „Г.ф.-гр.С. да заплати на Д. М. И. като майка и законен представител на Я. С. И., ЕГН *****, сумата 8067,52 лв., представляваща обезщетение за претърпени имуществени вреди от смъртта на нейния баща С. И. И. при пътно транспортно произшествие на 21.11.2017 г., представляващи пропусната полза за получаване на месечна издръжка за периода 21.11.2017 г. до 10.08.2026 г., изчислена като 1/4 от минималната работна заплата за съответната година до 2021 г., а за периода 01.01.2021- 10.08.2026 г. при минимална заплата от 650 лева, ведно със законната лихва върху сумата, считано от 25.05.2019г. г. до окончателното ѝ заплащане, като е отхвърлен искът над присъдената сума 8067,52 лева до претендираната 34 700 лева като неоснователен, осъден е Г.ф.-гр.С. да заплати на Д. М. И. като майка и законен представител на Н. С. И., ЕГН *****, сумата 9760.21 лв., представляваща обезщетение за претърпени имуществени вреди от смъртта на нейния баща С. И. И. при пътно транспортно произшествие на 21.11.2017 г., представляващи пропусната полза за получаване на месечна издръжка за периода 21.11.2017 г. до 05.05.2028г., изчислена като 1/4 от минималната работна заплата за съответната година до 2021 г., а за периода 01.01.2021- 05.05.2028 г. при минимална заплата от 650 лева, ведно със законната лихва върху сумата, считано от 25.05.2019г. г. до окончателното ѝ заплащане, като е

отхвърлен искът над присъдената сума 9760,21 лева до претендираната 37 650 лева като неоснователен, осъден е Г.ф.-гр.С. да заплати на Д. М. И. като майка и законен представител на И. С. И., ЕГН *****, сумата 12 051,48 лв., представляваща обезщетение за претърпени имуществени вреди от смъртта на неговия баща С. И. И. при пътно транспортно произшествие на 21.11.2017 г., представляващи пропусната полза за получаване на месечна издръжка за периода 21.11.2017 г. до 11.09.2030 г., изчислена като 1/4 от минималната работна заплата за съответната година до 2021 г., а за периода 01.01.2021-10.08.2026 г. при минимална заплата от 650 лева, ведно със законната лихва върху сумата, считано от 25.05.2019г. г. до окончателното ѝ заплащане, като е отхвърлен искът над присъдената сума 12051,48 лева до претендираната от 46110 лева като неоснователен, осъден е Г.ф.-гр.С. на основание чл. 38, ал. 2 от Закона за адвокатурата да заплати на адвокат П. С. сумата 8120 лв., представляваща възнаграждение за процесуално представителство на Д. М. И. и непълнолетните ищци Я. С., Н. С. и И. С. по исковете за неимуществени вреди, осъден е Г.ф.-гр.С. на основание чл. 38, ал. 2 от Закона за адвокатурата да заплати на адвокат П. С. сумата 733.38 лв., представляващи възнаграждение за процесуално представителство на Я. С. по претенцията за имуществени вреди, осъден е Г.ф.-гр.С. на основание чл. 38, ал. 2 от Закона за адвокатурата да заплати на адвокат П. С. сумата 818 лв., представляващи възнаграждение за процесуално представителство на Н. С. по претенцията за имуществени вреди, осъден е Г.ф.-гр.С. на основание чл. 38, ал. 2 от Закона за адвокатурата да заплати на адвокат П. С. сумата 891.54 лв., представляващи възнаграждение за процесуално представителство на И. С. по претенцията за имуществени вреди, осъдена е Д. М. И., лично и като майка и законен представител на Я. С. И., Н. С. И. и И. С. И., да заплати на Г.ф.-гр.С. сумата от 252.50 лева, представляваща направените по делото съдебно-деловодни разноски, съответно на отхвърлената част на исковете, осъден е Г.ф.-гр.С. на основание чл. 78, ал. 6 ГПК да заплати в полза на бюджета на съдебната власт, по сметка на ОС – С.3. ДТ в размер на 9195.17 лв. и разноски за експертизи в размер на 401.74 лв., съразмерно на уважената част от исковете.

Жалбоподателите Д. М. И., Я. С. И., действаща като непълнолетна лично и със съгласието на своята майка Д. М. И., Н. С. И., действаща като малолетна чрез нейната майка и законен представител Д. М. И., и И. С. И., действащ като малолетен чрез неговата майка и законен представител Д. М.

И., молят решението да бъде отменено като неправилно по съображения, изложени във въззивната жалба, подадена на 5.04.2021 г., в частите му, с които са отхвърлени предявените от тях против Г.ф.-гр.С. искове за присъждане на обезщетения за причинени неимуществени вреди вследствие на ПТП, настъпило на 21.11.2017 г., при което е настъпила смъртта на С. И. И., съпруг на ищцата Д. И. и баща на ищите Я. И., Н. И. и И. И., за размерите над 50 000 лв. до 250 000 лв. за всеки един от тях, като исковете са предявени като частични от пълен размер 400 000 лв., ведно със законната лихва от 13.05.2018 г. до окончателното изплащане, отхвърлени са предявените от Я. И., Н. И. и И. И. искове за присъждане на обезщетение за имуществени вреди за размерите, съответно, над 8 067,52 лв. до 34 700 лв. за Я. И., над 9 760,21 лв. до 37 650 лв. за Н. И. и над 12 051,48 лв. до 46 110 лв. за И. И., ведно със законната лихва от 25.05.2019 г. до окончателното изплащане, а също и в частта му за разноските. Като ищци в производството пред окръжния съд предявяват с искова молба от 3.06.2019 г. субективно и обективно кумулативно съединени искове с правно основание чл. 558, ал.5 във вр. с чл. 557, ал.1, т.2, б. "а" от КЗ и чл. 86, ал.1 от ЗЗД за осъждане на ответника Г.ф.-гр.С. да заплати на всеки от четиримата ищци сумата 250 000 лв., частично от пълен размер на претенцията 400 000 лв., представляваща обезщетение за претърпени от всеки един от тях четиримата неимуществени вреди за понесени душевни болки и страдания, ведно със законната лихва върху сумата от датата на увреждането 21.11.2017 г., както и да заплати ищцата Я. С. И. сумата 34 700 лв., представляваща обезщетение за претърпени от нея имуществени вреди-пропуснати ползи за необходимата ѝ издръжка до навършване на пълнолетие, от която тя е лишена поради смъртта на нейния баща, изчислена за периода 21.11.2017 г.-10.08.2026 г. (датата на навършване на пълнолетие), т.е. за период от 115 месеца и 20 дни по 300 лв. месечно, ведно със законната лихва върху тази сума от датата на увреждането 21.22.2017 г., да заплати ищцата Н. С. И. сумата 37 650 лв., представляваща обезщетение за претърпени от нея имуществени вреди-пропуснати ползи за необходимата ѝ издръжка до навършване на пълнолетие, от която тя е лишена поради смъртта на нейния баща, изчислена за периода 21.11.2017 г.-5.05.2028 г. (датата на навършване на пълнолетие), т.е. за период от 125 месеца и 14 дни по 300 лв. месечно, ведно със законната лихва върху тази сума от датата на увреждането 21.22.2017 г., и да заплати ищеца И. С. И. сумата 46 110 лв.,

представляваща обезщетение за претърпени от него имуществени вреди-пропуснати ползи за необходимата му издръжка до навършване на пълнолетие, от която той е лишен поради смъртта на неговия баща, изчислена за периода 21.11.2017 г.-11.09.2030 г. (датата на навършване на пълнолетие), т.е. за период от 153 месеца и 21 дни по 300 лв. месечно, ведно със законната лихва върху тази сума от датата на увреждането 21.22.2017 г., които неимуществени и имуществени вреди са настъпили поради смъртта на техния съпруг и баща С. И. И. при и в резултат на ПТП на 21.11.2017 г., причинено по вина на водача Р. Н. Р. при управлението на МПС товарен автомобил „Д.“ с рег. №***** с прикачено полуремарке „В.“ с рег. №*****, за което МПС е нямало сключена застраховка „Гражданска отговорност“ на автомобилистите, които обезщетения затова се претендират от ищците като увредени лица от ответника Г.ф.-гр.С.. Молят да бъде отхвърлена като неоснователна жалбата, подадена от Г.ф.-гр.С., по съображения, изложени в писмен отговор от 4.06.2021 г. Претендират за присъждане на разноски.

Жалбоподателят Г.ф.-гр.С. моли решението да бъде отменено като неправилно по съображения, изложени във въззивната жалба, подадена на 23.04.2021 г., в частите му, с които Г.ф. е осъден да заплати на всеки от четиримата ищци обезщетение в размер на по 50 000 лв. за причинени неимуществени вреди вследствие на ПТП, настъпило на 21.11.2017 г., при което е настъпила смъртта на С. И. И., съпруг на ищцата Д. И. и баща на ищите Я. И., Н. И. и И. И., ведно със законната лихва върху сумите от 13.05.2018 г., осъден е да заплати на Я. И. обезщетение за претърпени имуществени вреди в размер на 8 067,52 лв., на Н. И. – в размер на 9 760,21 лв. и на И. И. – 12 051,48 лв., ведно със законната лихва върху всяка една от трите суми от 25.05.2019 г., а също и в частта му за разноските. Като ответник в производството пред окръжния съд оспорва исковете като неоснователни. Моли да бъде отхвърлена като неоснователна жалбата, подадена от жалбоподателите-ищци Д. И., Я. И., Н. И. и И. И., по съображения, изложени в писмен отговор от 14.05.2021 г. Претендира за присъждане на разноски.

Третото лице-помагач на Г.ф.-гр.С. Р. Н. Р. не е взело становище по жалбите.

Пловдивският апелативен съд провери законосъобразността на обжалваното решение съобразно разпоредбата на чл. 269 от ГПК и във връзка

с оплакванията и исканията на жалбоподателите, прецени събраните по делото доказателства поотделно и в тяхната съвкупност и намери за установено следното:

Безспорно е между страните, че на 21.11.2017 г. е настъпило ПТП с участието на управлявания от Р. Н. Р. товарен автомобил „Д.“ с рег. №***** с прикачено полуремарке „В.“ с рег. №*****, за което МПС е нямало сключена застраховка „Гражданска отговорност“ на автомобилистите, при което ПТП е причинена смъртта на пешеходеца С. И. И.. Безспорно е между страните, видно е и от представеното от ищите в копие с исковата молба удостоверение за наследници от 6.12.2017 г., че ищите са наследниците по закон на починалия, като ищцата Д. И. е негова съпруга, а ищите Я. И., Н. И. и И. И. са неговите деца. Ищите твърдят с исковата молба, подадена до окръжния съд на 3.06.2019 г., че вина за настъпването на ПТП и на смъртта на техния съпруг и баща има водачът на товарен автомобил с прикачено полуремарке Р. Н. Р., който се движил с превишена и несъобразена за пътния участък и пътните условия скорост, в резултат на което блъснал с дясната част на управлявания от него товарен автомобил пешеходеца С. И. и той загинал на място. Твърдят, че са претърпели от смъртта на техния съпруг и баща болки и страдания, както че децата на починалия са загубили издръжката от по 300 лв. месечно за всеки от тях тримата, която баща им е осигурявал. Твърдят, че за посоченото МПС е нямало сключена застраховка „ГО“ на автомобилистите. Затова претендират за присъждане на посочените в исковата молба суми като обезщетение за претърпените от всеки от четиримата ищци неимуществени вреди и за претърпените от всеки от тримата ищци-деца на починалия имуществени вреди, ведно със законната лихва от датата на настъпването на смъртта на С. И. 21.11.2017 г.

Ответникът с отговора на исковата молба, подаден на 14.08.2019 г., оспорва исковете изцяло, по основание и размер. Твърди, че причина за настъпването на ПТП е поведението на наследодателя на ищите, който е предприел внезапно пресичане на коридора за движение на товарния автомобил, когато същият се е намирал на близко разстояние, попадайки в опасната му зона на спиране, с което е поставил водача му в невъзможност да реагира. Евентуално, ако се приеме, че вина за процесното ПТП няма

единствено наследодателят на ищите, заявява възражение за съпричиняване от страна на починалия С. И. в размер на поне 80%, който се е движел неправилно по пътното платно в нарушение на чл. 108, ал. 2 и чл. 114 от ЗДвП. Твърди, че размерите на претендираните обезщетения са и изключително завишени.

С обжалваното решение окръжният съд приема, че са установени елементите от фактическия състав на чл. 557, ал. 1, т. 2, б. „а“ от КЗ, а именно наличие на увреждане от управляващ МПС без сключена задължителна застраховка „Гражданска отговорност“ на автомобилистите, установени от събраните по делото противоправно поведение и вина на водача Р. Р., наличие на причинно-следствена връзка между деянието на виновния водач и причинените на ищите неимуществени (на четиримата ищци) и имуществени (на тримата ищци-деца на починалия) вреди. Съдът намира, че пострадалият С. И. предприема пресичане на платното за движение на около 39 м. пред предната част на движения се със скорост от около 85 км./ч. (при позволена такава 90 км./ч.) товарен автомобил, в резултат на което настъпва удар изцяло в лентата за движение на товарния автомобил, но доколкото движението на пострадалия по банкета е предвидимо препятствие, то технически правилно е водачът на товарния автомобил да намали скоростта си до технически безопасната от 45 км./ч. и по-ниска от нея, позволяваща му да спре преди линията на удара и да предотврати настъпването на ПТП, като водачът е нарушил разпоредбите на чл. 5, ал. 2 и чл. 20, ал. 2 от ЗДвП. Съдът приема, че е налице съпричиняване на вредоносния резултат от страна на починалото лице, тъй като пострадалият с поведението си-движение по пътното платно, вместо на предвиденото място за пешеходци, е допуснал нарушение на правилата на чл. 108 и чл. 114 от ЗДвП, което съпричиняване е съществено, тъй като пострадалият е имал реална възможност да предотврати настъпването на пътния инцидент, поради което го определя в размер на 50%. При определяне на размера на дължимото на ищите обезщетение за причинените от смъртта на техния съпруг и баща неимуществени вреди съдът взема предвид, че се касае за безспорно установени много близки семейни отношения между загиналия и ищите, че се касае за смърт на един сравнително млад човек (на 25 години), в трудоспособна възраст, който е осигурявал издръжката на семейството, грижил се е за децата в ежедневието и ги е възпитавал, ищите са загубили своята опора в живота, човека, на който

да разчитат за всичко. Затова, отчитайки и икономическата обстановка в страната, съдът определя за справедливо обезщетение за съпругата и децата от по 100 000 лв. и присъжда след намаляване, съответно на съпричиняването на вредоносния резултат, сумите от по 50 000 лв. за всеки от ищите. Съдът приема, че е основателна претенцията на тримата ищци-деца на починалия при ПТП техен баща за присъждане на обезщетение за имуществени вреди, които се изразяват в загубата на издръжката, която всеки родител дължи на непълнолетните си деца. Съдът изчислява дължимото им обезщетение за периода от загубата на бащата до навършване на пълнолетие за всяко от трите деца, като намира, че с оглед възрастта на децата, социалния статус на починалия им баща, липсата на поС.на работа и минимално заплащане през последната година преди инцидента издръжката следва да се определи като минимално дължимата по чл. 142,ал.2 от СК или като $\frac{1}{4}$ от МРЗ за страната за съответните години от 2017 г. до 2021 г., а до края на претендираните периоди за минимална се вземе предвид базата за 2021 г. Съдът изчислява по този начин размера на дължимата издръжка за всяко от децата за периода от 21.11.2017 г. до датата на навършване на неговото пълнолетие, като получените суми намалява с 50% поради установеното съпричиняване на вредоносния резултат от починалия баща на ищите, поради което присъжда сумата 8 067,52 лв. за детето Я., 9 760,21 лв. за детето Н. и 12 051,48 лв. за детето И.. Съдът присъжда законна лихва върху обезщетенията за неимуществени вреди и за имуществени вреди, съответно, от датата 13.05.2018 г. и 25.05.2019 г., тъй като датата на предявяване на претенцията пред Г.ф. относно първото обезщетение е 13.02.2018 г. и 25.02.2019 г. относно второто обезщетение.

С въззивната жалба жалбоподателите-ищци твърдят, че решението е неправилно в обжалваните от тях части, с които предявените от всеки от тях искове за присъждане на обезщетенията за неимуществени вреди и за имуществени вреди са отхвърлени за размерите над присъдените от съда суми до пълните предявени размери, защото окръжният съд неправилно е определил, като занижени, размерите на двата вида обезщетения, както и неоснователно е приел наличие на основание за намаляване на двете обезщетения поради наличие на съпричиняване на вредите от страна на починалия съпруг и баща на ищите. Твърдят, че по делото пред окръжния съд не е била изяснена по категоричен начин конкретната посока на движение

на пешеходеца, както и мястото, на което той се е намирал по време на удара, като съдът неоснователно не е взел предвид обясненията на водача Р., дадени в ДП, и свидетелските показания на свидетелите Д.М. и П. П., като не е допуснал след тяхното събиране чрез разпита на тези свидетели по делото допълнителна САТЕ. Твърдят, че въз основа на тези обяснения и свидетелски показания следва извод, че водачът на процесното МПС своевременно е могъл да възприеме пешеходеца като опасност на пътя значително по-рано от приетия в експертизата, респективно и в съдебното решение, момент и да предприеме маневра за аварийно спиране или заобикаляне на пешеходеца, което би довело до избягване на инцидента, респективно и на смъртта на С. И.. Твърдят, че съдът неправилно е преценил свидетелските показания и не е отчетел в нужната степен данните от съдебно-психологическата експертиза с оглед установяването на твърдените от тях като ищци неимуществени вреди. Твърдят, че определеният размер на обезщетението от по 100 00 лв. за всеки от ищите не кореспондира с критерия за справедливост, с икономическата обстановка и свързаните с нея нива на застрахователни лимити, както и с практиката на съдилищата по сходни случаи. Твърдят, че окръжният съд неправилно е определил и размера на обезщетенията за претърпените от децата на починалия имуществени вреди, тъй като освен осъществяваната от него трудова дейност той, видно от събраните гласни доказателства, е получавал доходи и от дейност по граждански правоотношения, свързани с рязане и цепена на дърва за огрев, от което е получавал доход средно по 130 лв. на ден или около 3000-4000 лв. месечно, при което месечната издръжка за всяко от трите деца е била не по-малко от 300 лв. на месец и тя е осигурявана само от бащата, тъй като майката не е работела. Твърдят, че средният месечен доход на С. И. от трудова дейност е бил около 500 лв. месечно, като допълнително е изкарвал и не по-малко от 2500 лв. месечно от дейност по граждански договори за рязане и цепене на дърва за огрев, при което месечният доход на семейството е достигал не по-малко от 3000 лв., като той отделно от това е извършвал и селскостопанска дейност, като е засаждал и отглеждал култури в двора на къщата си, от които семейството му също се е препитавало, които обстоятелства не са отчетени от окръжния съд и направеният извод за дължимост на обезщетение за неполучавана издръжка от ответника в размер на $\frac{1}{4}$ от МРЗ за страната за всеки ищец е несъответен на събраните по делото доказателства. Твърдят, че по делото при

доказателствена тежест на ответника не се установява наличие на конкретно нарушение на правилата за движение по пътищата от пострадалия, както и пряка причинна връзка между настъпилия вредоносен резултат и евентуалното им нарушение, изразяващо се в движение по банкета, поради което и твърденият от ответника принос на пострадалия не е доказан и възражението за съпричиняване неправилно е уважено. Евентуално, в случай, че се приеме това възражение за основателно, поддържат, че размерът на съпричиняването от 50% не съответства на степента, в която действията на увредения обективно са допринесли за настъпване на инцидента. Твърдят, че основна причина за настъпването на ПТП са действията на водача, който е шофирал със скорост, близка до максималната за пътния участък, и не е предприел своевременно действие за заобикаляне или аварийно спиране незабавно след възприемане на пешеходеца като опасност на пътя, поради което неговото поведение е допринесло за настъпване на резултата в значително по-висока степен от това на пешеходеца – при съотношение 90% на 10%, в каквото съотношение би било основателно възражението, ако се приеме, че е доказано.

С отговора на тази въззивна жалба ответникът по нея Г.ф.-гр.С. възразява, че обжалваното решение на окръжния съд е постановено при съобразяване със заключенията на САТЕ, от които е установено по безспорен и категоричен начин, че техническата причина за настъпване на ПТП е пресичането на платното за движение от пострадалия, който изобщо не е следвало да се намира на този пътен участък, без да се съобрази с разположението, посоката и скоростта на преминаващото по него МПС. Заявено е, че нито един от двамата свидетели Д.М. и П. П. не е пряк очевидец на произшествието, поради което техните показания няма как да допринесат за изясняване от техническа гледна точка на начина, по който е настъпил удара. Твърди, че не може да се приеме, че показанията на тримата свидетели, разпитани относно търпените от ищите неимуществени вреди, са обективни поради близките им родствени връзки с ищите. Твърдят, че неоснователно жалбоподателите се позовават на съдебна практика във връзка с определяне размера на обезщетението за неимуществени вреди. Заявяват, че ангажираните от ищите доказателства не доказват твърденията им относно търпените неимуществени вреди. Заявяват, че не е доказано твърдението починалият С. И. ежесечно да е осигурявал издръжка за всяко от децата в

размер на по 300 лв. и конкретно че той е работил допълнително и изкарвал допълнително средства за издръжката им, като цепил дърва „на частно“ и печелил от това не по-малко от 3000 лв. месечно, тъй като показанията на свидетелите не са подкрепени от обективни доказателства. Заявява, че по делото е доказано не само че починалият е допринесъл за настъпването на вредоносния резултат, а че той самият има изключителна вина за настъпване на ПТП.

С подадената от жалбоподателя-ответник Г.ф.-гр.С. въззивна жалба се твърди, че решението е неправилно в частите му, с които на ищите са присъдени обезщетения за вреди ведно с лихви. Твърди, че е неправилна, в противоречие със събраните по делото доказателства, преценката на съда, че вина за процесното ПТП, съответно за смъртта на С. И., има водачът на товарния автомобил Р. Р.. Твърди, че неправилно съдът не е приел за основателно възражението на фонда за изключителна вина на пострадалия. Заявява, че е установено обстоятелството, че конкретното поведение на пострадалия представлява пряка и непосредствена причина за настъпване на вредите, като съдът е следвало да отчете значително по-висок процент на съпричиняване от страна на пострадалия – не по-малко от 80%. Твърди, че определеният размер на обезщетението за неимуществени вреди е завишен, като съдът не е извършил самостоятелна преценка по отношение болките и страданията на всеки един от четиримата ищци и неправилно е кредитирал изцяло показанията на разпитаните за това обстоятелство свидетели с оглед евентуалната им заинтересованост от изхода на делото поради това, че те са роднини на ищите, като техните показания противоречат на заключението на съдебно-психологичната експертиза. Твърди, че неоснователно съдът е уважил и претенциите за присъждане на обезщетения за имуществени вреди на трите деца на починалия, тъй като по делото не е установено наличие на хипотезата на чл. 557, ал.1, т.2, б. „а“ от КЗ за ангажиране на отговорността на Г.ф..

С отговора на тази въззивна жалба, подаден от ответниците по нея Д. И., Я. И., Н. И. и И. И., се твърди, че тя е неоснователна. Твърди, че виновно поведение на водача на товарния автомобил е установено от събраните по делото доказателства. Твърди, че е неоснователно и оплакването за неправилна оценка на доказателствата в частта, касаеща доказване на

твърдените от ишците неимуществени вреди, като показанията на свидетелите кореспондират със заключението на вещото лице по приетата съдебно-психологична експертиза.

Съгласно разпоредбата на чл. 558,ал.5 във вр. с чл. 557,ал.2,т.1,б.“а“ от КЗ, Г.ф. изплаща на увредените лица от Ф. за незастраховани МПС обезщетения за неимуществени и имуществени вреди вследствие на смърт, причинени на територията на страната от МПС, за което няма сключена застраховка „Гражданска отговорност“ на автомобилистите, като увреденото лице може да предяви претенцията си за плащане пред съда, ако Г.ф. не е платил в срока по чл. 496 от КЗ. Ишците са предявили искания за заплащане на обезщетения за неимуществени вреди (за четиримата ищци) и на обезщетения за имуществени вреди (за тримата ищци-деца на починалия) вследствие настъпилата на 21.11.2017 г. при ПТП смърт на техния съпруг и баща С. И. пред фонда с молби, съответно, от 13.02.2018 г. и от 25.02.2019 г., по които фондът е отказал плащане, съответно, с отговори от 26.04.2018 г. и 13.05.2019 г. (които молби и отговори са представени от ишците с молба от 18.10.2019 г.), след което на 3.06.2019 г. е подадена от ишците исковата молба до съда. Няма спор между страните, видно е и от заключението на СМЕ от 8.01.2020 г., изготвена от вещото лице д-р Е.Б., прието в съдебното заседание на окръжния съд на 5.03.2020 г., че причината за смъртта на С. И. са тежките и множествени травматични увреждания, несъвместими с живота и тя е последица от настъпилото ПТП. Няма спор между страните, че за управляваното от Р. Р. МПС не е имало сключена задължителна застраховка „Гражданска отговорност“ на автомобилистите. Съгласно разпоредбата на чл. 51,ал.1 от ЗЗД, при непозволено увреждане обезщетение се дължи за всички вреди, които са пряка и непосредствена последица от увреждането, и то може да бъде платимо еднократно или периодически, като съгласно чл. 51,ал.2 от ЗЗД ако увреденият е допринесъл за настъпването на вредите, обезщетението може да се намали. Съгласно нормата на чл. 52 от ЗЗД обезщетението за неимуществени вреди се определя от съда по справедливост. Спори се между страните, на първо място, дали в случая ПТП на 21.11.2017 г. е причинено от поведението на водача на товарния автомобил Р. Р., съответно, дали той има вина за настъпването му, или то е причинено само от поведението на пешеходеца С. И., или от поведението на двамата при съпричиняване. Видно от приложеното ЧНД № 2203/2021 г. на ОС-С.З., образуваното във връзка с

процесното ПТП на 21.11.2017 г. ДП №*****/17 по описа на ОД МВР-С.З., пр.пр.№ 3133/2017 г. на ОП-С.З. е прекратено с постановление на ОП-С.З. от 14.05.2021 г., потвърдено с влязлото в сила на 25.02.2022 г. определение №68/4.02.2022 г. по ЧНД № 2203/2021 г. на ОС-С.З., тъй като е прието, че в случая единствено поведението на пострадалия е в пряка и причинна връзка с възникналата опасност за движението и настъпилото ПТП, а поведението на свидетеля Р. е несъставомерно по чл. 343,ал.1,б.“в“ във вр. с чл. 342,ал.1 от НК. С оглед резултата от наказателното производство обстоятелството дали е налице противоправно виновно поведение на водача Р. Р., вследствие на което да е причинена смъртта на пешеходеца С. И., от която на ищите да са причинени неимуществени и имуществени вреди, за които се претендира присъждането на обезщетения, подлежи на проверка и преценка при разглеждания сега правен спор.

Видно от заключението на САТЕ от 27.02.2020 г., изготвено от вещото лице инж. И. И., прието в съдебното заседание на окръжния съд на 6.08.2020 г., приет е механизъм на възникване на ПТП, при който управляваният от Р. товарен автомобил с прикачено полуремарке се е движел със скорост около 85 км./ч., водачът забелязал насрещно движещ се пешеходец по десния спрямо посоката на движение банкет и предприема отклоняване на товарния автомобил наляво за осигуряване на необходимата странична дистанция когато е бил на разстояние около 75 м. от пострадалия, пострадалият С. И. предприема пресичане на платното на движение на около 39 м. пред предната част на товарния автомобил, настъпва удар, чието място е изцяло в лентата за движение на товарния автомобил, към момента на удара пострадалият И. е бил с лявата и ляво теменна страница към дясната челна част на товарния автомобил, скоростта на товарния автомобил в момента на удара и преди настъпване на ПТП е около 85 км./ч. Видно от същото заключение, техническата причина за настъпване на ПТП е пресичането на платното за движение от пострадалия без да се съобрази с разположението, посоката и скоростта на преминаващото по него МПД, а ако се приеме, че навлизането на пострадалия на платното за движение е предвидимо препятствие, то тогава причина е и движение на товарния автомобил със скорост, която е технически несъобразена с движението на пострадалия по банкета. Видно от същото заключение, водачът на товарния автомобил няма техническата възможност да предотврати настъпването на ПТП при движение с така изчислената

скорост на движение около 85 км./ч. и реакция на водача му към момента на навлизане на пострадалия на платното за движение – пострадалият попада в опасната зона за спиране, но ако се приеме, че движението на пострадалия по банкета е предвидимо препятствие, то технически правилно е водачът на товарния автомобил да сведе скоростта си до технически безопасната от 45 км./ч. и по-ниска от нея, позволяваща му да спре преди линията на удара и да предотврати настъпването на ПТП, а пострадалият С.И. има техническата възможност да предотврати настъпването на ПТП, като при навлизане на платното за движение се съобрази с посоката, разположението и скоростта на движещото се по него МПС, да го пропусне да премине и чак тогава да предприеме пресичане. Видно от допълнителното заключение на САТЕ от 27.07.2020 г., изготвено също от вещото лице инж. И. И., прието в съдебното заседание на окръжния съд на 6.08.2020 г., ограничението за скоростта на движение в съответния пътен участък е 90 км./ч., изчислената скорост на движение на товарния автомобил 85 км./ч. е съобразена с това ограничение, по делото има данни за хода на пострадалия преди настъпване на ПТП – срещу посоката на движение на камиона и по десния спрямо същата посока банкет, водачът на товарния автомобил има техническата възможност да реагира чрез предприемане на спиране на около 124 м. преди линията на удара, като сведе скоростта си до технически съобразената 46 км./ч., при движение с която и аналогично навлизане на пострадалия на платното за движение няма да настъпи ПТП, при реакция на водача на около 80-100 м. от пешеходеца и аналогично навлизане на последния на платното за движение той няма техническа възможност да спре преди коридора му на движение. Видно от показанията на свидетеля Д.С.М., разпитан в съдебното заседание на окръжния съд на 22.10.2020 г., той е видял пострадалия С. И. да се движи по средата на осевата линия между двете платна на околоръстния път, срещу движението, с лице към свидетеля, неадекватно, поклащайки се, все едно е употребил алкохол, минаващите коли му сигнализирали с клаксоните, не предприел никаква реакция, свидетелят намалил и го заобиколил с повишено внимание, свидетелят не е видял сблъсък с товарния автомобил, той е станал след преминаването на свидетеля. Видно от показанията на свидетеля П. Е. П., разпитан в съдебното заседание на окръжния съд на 18.02.2021 г., той видял пешеходеца преди ПТП, движел се по асфалта непосредствено преди банкета, олюлявал се наляво-надясно, обръщал се, свидетелят му

сигнализирай с клаксона, товарният камион превозвал товар на свидетеля, свидетелят карал пред него, пешеходецът се движел в посоката на свидетеля, не бил навътре, където по принцип трябва да стоят пешеходци, там има място да се движат пешеходци от другата страна, свидетелят не е очевидец на удара, човекът се движел криволичецо, клатушкащо се, свидетелят изпреварил товарния камион 2-3 или 5 минути преди това, отсечката е много къса, свидетелят се върнал и видял спрелия камион и починалия. Видно от заключението на САТЕ от 1.11.2022 г., изготвено от вещото лице инж. П. П., прието в съдебното заседание на апелативния съд на 9.11.2022 г., експертният извод за наличието на дефект на записа на тахошайбата на товарния автомобил е, че сблъсъкът с пострадалия е настъпил в момент, в който автомобилът вече е бил със задействана спирачна система, т.е. водачът е бил възприел опасността, задействал е спирачната система и ефективното спиране вече е било започнало (проявено). Видно от същото заключение, скоростта на движение на композицията преди да бъде задействана спирачната система е определена на около 88,1 км./ч., а скоростта на композицията в момента на сблъсъка с пострадалия на около 82 км./ч., мястото на удара се намира в лентата за движение на товарния автомобил. Видно от заключението, по делото няма обективни данни за поведението на пострадалия, налице са само разкази на свидетели, като свидетелят Д.М. съобщава, че минути преди ПТП пострадалият се е движел около средата на платното за движение, свидетелят Пл.П., който е изпреварил композицията преди ПТП, съобщава, че пострадалият се е движел по платното, в посоката на движение на товарната композиция, ръкомахайки, а водачът на композицията съобщава, че е видял пострадалия върху десния банкет и че в един момент, когато разС.ието между двамата е било 10-15 метра, пострадалият се е насочил срещу автомобила, ръкомахайки. Видно от същото заключение, според експерта така представената обстановка от страна на водача на композицията съдържа множество противоречия, първото от които се съдържа в началото на реакцията на водача – ако опасността за него е възникнала, когато дистанцията между двамата е била около 10-15 м., които се изминават от автомобила за време 0,41-0,61 секунди, той въобще не би могъл да намали скоростта преди сблъсъка, обаче намалението на тази скорост преди сблъсъка е обективно обстоятелство, установено от тахографския запис. Видно от същото заключение, следващото противоречие възниква от обстоятелството,

че в момента на сблъсъка пострадалият е бил преобладаващо с гръб към автомобила и ако се приеме твърдението на водача, че пострадалият е тръгнал с лице срещу автомобила при налична дистанция 10-15 метра, то времето за движение на пострадалия и за обръщането му с гръб (на около 180 градуса) е около 0,41-0,61 секунди и то е крайно недостатъчно да се изпълнят едновременно и движение, и обръщане. Видно от същото заключение, следващото противоречие възниква от обстоятелството, че реакцията на водача е започнала в момент, в който дистанцията между двамата е била около 30-35 метра, което твърдение се налага от обстоятелството, че скоростта на пострадалия (каквато и да е тя – ходом или бегом) е пренебрежима на фона на скоростта на композицията около 88 км./ч. Според експерта с допустимо приближение може да се приеме, че когато водачът е започнал да възприема обстановката като опасна (на около 35 метра от мястото на удара -34,87 м.), пострадалият се е намирал около това място и в никакъв случай не може да се е намирал на около 10-15 метра от автомобила и към момента на удара (около 2,1 секунди по-късно) да се е придвижил на разстояние 20-25 метра. Становището на експерта е, че разказът на водача на автомобила е технически некоректен и на негова база не могат да се изграждат технически хипотези и да се правят изводи. Видно от същото заключение, направеният от експерта анализ налага да се приеме за изследване вариант, при който непосредствено преди ПТП (във време 2-3 секунди) пострадалият се е намирал на платното за движение, докато товарната композиция е приближавала местопроизшествието, като отчитайки травмите на пострадалия, той е бил преобладаващо с гръб към приближаващия автомобил и така е посрещнал сблъсъка. Видно от същото заключение, от автоекспертна гледна точка не може да се изтъкне обективна техническа причина водачът да не види пострадалия на разстояние по-голямо от това, на което е започнал да реагира (около 35 метра), като самият той съобщава, че е видял пострадалия от 80-100 метра (в ДП) или на 50-60 метра (по делото пред окръжния съд), при запознаване с обстановката за нуждите на експертизата е установено, че видимостта на водачите е дори по-голяма – над 150 метра, а ако се приеме, че видимостта пред водача е била не по-малко от 110 метра, то произшествието е било предотвратимо при скорост на композицията около 88 км./ч. Видно от заключението, скоростта на движение на товарната композиция при приближаването ѝ към местопроизшествието е

била около 88 км./ч., скоростта ѝ в момента на сблъсъка с пострадалия пешеходец е била около 82 км./ч., водачът на товарната композиция е започнал да реагира на наличието на препятствие/опасност върху платното за движение, породено от присъствието на пострадалия пешеходец, когато се е намирал на около 35 метра от мястото на удара, обективно водачът на товарната композиция е имал видимост към пострадалия не-по-малка от 150 метра, при наличието на тази видимост и при скоростта, с която се е движел автомобила преди водачът му да предприеме спиране, произшествието е било предотвратимо, достатъчно условие за това е било водачът да възприеме обстановката като опасна в по-ранен момент, отколкото той е сторил това и да предприеме екстремно спиране. Видно от заключението, версиите, изложени в разказите на свидетелите за това дали пострадалият се е движел в средата на платното за движение или в десния край по посоката на движение на композицията, дават нюанси, които са без значение за анализа и без значение за причините за възникване на ПТП, като и при двете версии пострадалият се е намирал на платното за движение и поради това е представлявал опасност, с която водачите на МПС е следвало да се съобразят. Видно от същото заключение, експертизата определя като техническа причина за възникването на ПТП липсата на своевременна реакция от страна на водача на автомобила при наличие на препятствие/опасност върху платното за движение, породена от присъствието на пострадалия пешеходец. Изводът на тази експертиза следва да бъде възприет сега от съда, тъй като заключението е изготвено въз основа на целия доказателствен материал по делото, при съобразяване с обективните данни от тахошайбата и следите от гумите при спирането на автомобила и след експертна преценка на данните въз основа на специалните знания на вещото лице. Налице е следователно поведение на водача на товарната композиция Р. в нарушение на изискването на чл. 20, ал.2 от ЗДвП. Определен въз основа на установените по делото фактически критерии, моментът на възникване на опасност за движението в случая е този, в който водачът е могъл да възприеме движещия се по платното за движение на автомобила и с гръб към товарната композиция пешеходец, при което той е бил длъжен да реагира с цел намаляване на скоростта или спиране, за да избегне удара, което в случая не е направено от водача и това е довело до сблъсъка и смъртта на пешеходеца С. И.. Установява се следователно основателността на твърдението на ищите, че

смъртта на техния съпруг и баща е настъпила (поради което те са претърпели неимуществени и имуществени вреди), вследствие (в причинно-следствена връзка с) виновно противоправно деяние на водача Р., поради което им се дължи обезщетение за претърпените вреди при условията на чл. 557, ал. 1, т. 2, б. "а" от КЗ.

С ППВС № 4/25.05.1961 г. изрично е посочено, че обезщетението за неимуществени вреди, предвидено в чл. 52 от ЗЗД, възмездява главно страданията или загубата на морална опора и подкрепа, понесени от увредения вследствие на увреждането. Видно от показанията на свидетелката Я.К. И., баба на ищите Я. И., Н. И. и И. И. и свекърва на ищата Д. И., разпитана по искане на ищите в съдебното заседание на окръжния съд на 5.03.2020 г., Д. и С. живели заедно около 10 години, събрали се когато той бил на 15 години и тя на 18 години, първо живеели на семейни начала, след това сключили и граждански брак, живеели на адреса на родителите на С., били в добри отношения, С. се грижел за жена си и децата си, след смъртта на С. Д. се променила, не искала да приеме загубата, затворила се в себе си, не искала да общува, децата приели тежко смъртта на баща си, тежи им загубата му, не са го забравили, не са преодолели мъката, имат спомени за баща си. Видно от показанията на свидетеля И. Х. И., дядо на ищите Я. И., Н. И. и И. И. и свекър на ищата Д. И., разпитан по искане на ищите в съдебното заседание на окръжния съд на 5.03.2020 г., С. и Д. много се разбирали, грижел се за децата, след катастрофата Д. се променила, не можела да спи, затворила се в себе си и в къщи, страни от всички, плаче, децата тъжат за баща си, децата имат спомени за баща си, говорят за него, питат за него, разстроени са, най-много липсва на най-малкото дете. Видно от показанията на свидетелката К. И. И. (сестра на починалия С. И.), леля на ищите Я. И., Н. И. и И. И. и зълва на ищата Д. И., разпитана по искане на ищите в съдебното заседание на окръжния съд на 5.03.2020 г., преди смъртта на С. той и Д. живеели при неговите родители повече от 10 години, имали добри отношения, разбирали се, обичали се, били заедно във всичко, имали три деца, С. се грижел за тях, бил грижовен баща, децата преживяват тежко неговата смърт, плачат, говорят за него, Д. много тежко понася загубата, не може да я приеме, вече няма опора до себе си. Видно от заключението на съдебно-психологичната експертиза от 30.06.2020 г., изготвена от вещото лице Н. П., психолог, приета в съдебното заседание на окръжния съд на 6.08.2020 г., смъртта на С. И. се е

отразила върху психиката на съпругата му Д. И., като е предизвикала у нея протичането на типична (без усложнения) скръбна реакция, тя е преминала през четирите фази на този тип реакция, а именно психически шок и отричане, остра скръб, намаляване на емоционалната болка с начало на приемане на загубата, преодоляване на скръбта и интеграция на загубата. Видно от същото заключение, смъртта на С. И. се е отразила върху психиката на децата му, като е предизвикала у тях отрицателни емоции и преживявания, най-характерната от които е тъгата, по-слаба по сила и трайност на протичане от скръбта, при тях възстановяването на психичния баланс е настъпило сравнително бързо, без усложнения. Видно от същото заключение, към момента на психологичното изследване от 12.06.2020 г. не е отчетено трайно негативно отражение на инцидента върху вътрешния свят (емоционално съС.ие, когнитивни способности, поведенчески нагласи) на ишците. Видно от същото заключение, на терена на психично здрава личност при съпругата и динамично развиващи се психични структури при децата, в съчетание с емоционалната подкрепа и грижи от роднините на двете страни, липсата на съпруга и бащата е преживявана постепенно, но навременно, и към момента не се възприема като основно, акцентирано обстоятелство в живота на ишците. Видно от същото заключение, психичното съС.ие на ишците непосредствено след инцидента (в периода на първите часове до няколко дни) се характеризира с наличие на силни отрицателни емоции и преживявания, което е довело до временно нарушаване на обичайното им психично и социално функциониране, като към датата на психологичното изследване ишците са преодолели загубата на съпруга и бащата и при всеки от тях е налице добро психично и социално функциониране. Установено е следователно както от свидетелските показания, така и от заключението на СПЕ, че ишците са търпели и продължават да търпят неимуществени вреди – болка и продължаващо страдание от смъртта на техния съпруг и баща. Починалият С. И. към момента на смъртта е на 25 години, ишцата Д. И. е била на 28 години, ишцата Я. И. е била на 9 години, ишцата Н. И. е била на 7 години, ищецът И. И. е бил на 5 години. Смъртта на С. И. е настъпила трагично вследствие на внезапен инцидент на 21.11.2017 г., той се е грижил до този момент за съпругата и децата си, всички са живели заедно, съпругата и децата са загубили внезапно тази връзка и подкрепа. Несъмнено е, че със смъртта на С. И. съпругата му Д. И. е изгубила човека, с когото е свързала

живота си и на когото най-много е разчитала, а децата са загубили родител, който се е грижел за тях и тази загуба е безвъзвратна, поради което те са преживели силна болка, която ще съпътства ишците и занапред. Несъмнено е, че липсата на бащата и на неговата родителска подкрепа и грижа променя коренно в негативен план живота на децата както за момента, така и за целия им живот, както в емоционален и битов, така и във всеки друг аспект на живота им, и ще носи на децата винаги болка, неудобства и терзания. Видно от заключението на СПЕ обаче, протичането на скръбната реакция при ишцата Д. И. и мъката на децата е без усложнения, в рамките на обичайното е, при ишците не са настъпили трайни или болестни последици върху тяхната психика, емоционално състояние, когнитивни способности и поведенчески нагласи. Общественото разбиране за справедливост изисква мъчителното страдание от смъртта на съпруг и родител да бъде обезщетено надлежно, с определяне на обезщетението в значим размер. Взимайки предвид характера на деянието (нарушение на правилата за движение, при което е настъпил удар по вина на водача на МПС и смъртта на съпруга и бащата на ишците), степента на увреждането (причинени силни душевни болка и страдание, непреодолима загуба на най-близкия човек – съпруг и баща), последиците от деянието (разрушаване на семейната връзка на ишците с техния съпруг и баща, загуба на подкрепа с негативно отражение върху живота им занапред, което за децата е за целия им живот), следва да се приеме, че е справедливо при условията на чл. 52 от ЗЗД обезщетение за всеки от ишците в размер на 250 000 лв., която сума е съобразена и със социално-икономическата обстановка към 21.11.2017 г., когато минималната работна заплата в страната е била 460 лв., а лимитът на отговорността на застрахователя по застраховката „Гражданска отговорност“ съгласно чл. 492 от КЗ е в размер на 10 000 000 лв. за неимуществени и имуществени вреди вследствие на телесно увреждане или смърт за всяко събитие, независимо от броя на пострадалиите. Неоснователно е следователно оплакването на застрахователното дружество-жалбоподател, че размерът на обезщетенията от по 100 000 лв. е определен от окръжния съд в нарушение на нормата на чл. 52 от ЗЗД, защото не е справедлив, а е завишен. Основателно е оплакването на жалбоподателите-ишци, че така определеният от окръжния съд размер на тези обезщетения не е справедлив, защото е занижен. Не се установява обаче основание да се приеме, че в случая са налице обстоятелства, обосноваващи определяне на размер на обезщетението

над 250 000 лв. (за какъвто размер претенциите са предявени като частични) и конкретно до 400 000 лв., какъвто размер ищците посочват в исковата си молба като дължима според тях сума.

Несъмнено е, че със загубата на своя баща след неговата смърт децата търпят и имуществени вреди във вид на пропуснати ползи, защото са лишени от издръжката, която той им е осигурявал. В случая ищците към момента на смъртта му на 21.11.2017 г. са малолетни деца (ищцата Я. И. е била на 9 години, ищцата Н. И. е била на 7 години, ищецът И. И. е бил на 5 години). Тяхното право на издръжка до навършването на пълнолетие от всеки от тях е установено с нормата на чл. 143,ал.2 от СК. Размерът на издръжката следва да се определя според потребностите на децата и възможностите на бащата, който размер не може да е под минимално определения съобразно чл. 142,ал.2 от СК. Видно от показанията на свидетелите Я. И., И. И. и К. И., до смъртта на С. И. децата са живеели заедно с двамата си родители и са получавали издръжка от своя баща, като майката не е получавала доходи от трудово правоотношение, тя е осигурявала целодневно непрекъснатите грижи за отглеждането и възпитанието на трите деца на ниска възраст. Бащата С. И. е работил по трудови правоотношения, видно от представеното от ищците копие от неговата трудова книжка, като механо-шлосер (от 23.01.2017 г. до 13.03.2017 г.) с трудово възнаграждение 550 лв. месечно, работник в строителството (от 6.04.2017 г. до 19.04.2017 г.) с възнаграждение 460 лв. месечно, шофьор (от 5.05.2017 г. до 13.09.2017 г.) с възнаграждение 460 лв., работник кланица (от 22.09.2017 г. до 23.10.2017 г.) с възнаграждение 513 лв. и като монтьор (от 14.11.2017 г. до датата на смъртта му 21.11.2017 г.) с възнаграждение 540 лв., поради което следва да се приеме, че бащата има доходи от трудови правоотношения в размер на 540 лв. Видно от показанията на свидетелите Я. И., И. И. и К. И., починалият С. И. от работа в предприятие изкарвал месечно 500-600 лв., но работел и частно в „Т.“, както и за отделни хора, за рязане на дърва в сезона от юли до януари и получавал от това по 50-100-150 лв. на ден. Тези свидетелските показания съдът разглежда с резервата, че свидетелите са най-близки роднини на ищците (баба, дядо и леля), които според техните показания продължават да помагат за отглеждането на децата, поради което е налице тяхна заинтересованост от присъждане на претендираните парични обезщетения. Не са ангажирани от ищците други доказателства (показания на служители в „Т.“ или на лица, за

които починалият е работил), които да подкрепят твърдението, че починалият С. И. е имал трайни доходи от дейност за рязане на дърва за огрев, евентуално, в какви размери. При тези доказателства следва да се приеме, че от такава дейност С. И. е получавал допълнителен доход, който не е целогодишен, като разпределен помесечно е в рамките на 500 лв. средномесечно. Следователно неговият средномесечен доход е бил в размер на 1040 лв., с който е следвало да осигурява издръжката на цялото си семейство, включително на трите си деца. Относно възможностите на майката да дава издръжка следва да се приеме, че те са в рамките на доход от минимална за страната работна заплата, като тя осигурява изцяло и непосредствените грижи за отглеждането и възпитанието на децата. При тези обстоятелства съдът намира, че бащата не е имал възможност да осигурява на всяко от трите си деца издръжка над минималния размер за издръжка за дете съгласно чл. 142, ал. 2 от СК – $\frac{1}{4}$ от размера на минималната работна заплата, съответно, това е размерът на имуществените щети, търпени от децата. Следва да се прецени обаче дали тези щети не се покриват от получаваните от децата съгласно чл. 82 от КСО наследствени пенсии. Съгласно разпоредбата на чл. 51, ал. 1, изр. 2 от ЗЗД, според която обезщетението за вреди може да бъде платимо еднократно или периодически, и решението по т. 11 от ППВС № 4/30.10.1975 г., съобразно което съдилищата постановяват еднократно или периодично заплащане на обезщетението за непозволено увреждане по своя преценка, независимо от направеното от ищеца искане за начина на заплащане, апелативният съд преценява, че в случая по начало обезщетението би следвало да се определя както за изминалия до момента период, така и занапред, така, както се определя и присъжда парична издръжка – помесечно, а не като глобална сума, тъй като издръжката следва да осигурява ежемесечно средствата за живот на децата, както изрично разпорежда нормата на чл. 146, ал. 1, изр. 1 от СК. Както издръжката, така и дължимото обезщетение по чл. 51, ал. 1 от ЗЗД, следва да се изплаща периодично, за всеки месец, което е обусловено от начина на настъпване на вредите, защото в имуществената сфера на пострадалите деца те настъпват съгласно чл. 146, ал. 1, изр. 1 от СК именно по този начин. Затова преценката относно дължимо обезщетение за вече изминалия период, така и по начало относно присъждането на обезщетението (както и дължима издръжка) занапред, следва да се извърши помесечно, като за периода занапред следва да се постановява за бъдещия

период от приключване на съдебното дирене до навършване на пълнолетие от всяко дете помесечно, ведно със законните последици за забава от деня на падежа (първо число на следващия месец), до настъпване на пълнолетие или на промяна в обстоятелствата, водеща до прекратяване или изменение на размера на обезщетението. В случая обаче към момента минималната издръжка е в размер на 195 лв., а получаваната от децата пенсия е в размер на 222,30 лв., съответно, не се установява наличие на пропусната полза от децата-ищци и затова няма основание да им се присъжда обезщетение за имуществени вреди за времето след 31.01.2023 г. За времето преди 1.02.2023 г. преценката следва също да се извърши помесечно, при сравнение между минималната издръжка и получаваната от децата наследствена пенсия. Видно от представените от ищците в производството пред апелативния съд удостоверения от НОИ, трите деца получават наследствени пенсии за времето от 1.08.2018 г. до настоящия момент. Размерът на пенсията следва да се съобразява с оглед посоченото от НОИ в представените по делото удостоверения в графата за общо получена сума, тъй като в месеците, където има посочени суми в графата за други добавки, се касае за суми, които са добавки към пенсията (Ковид-добавки, коледни добавки, както е уточнено молбата на жалбоподателите-ищци от 31.01.2023 г.) и следователно те се явяват част от нея. За времето от смъртта на бащата С. И. на 21.11.2017 г. до 1.08.2018 г. наследствени пенсии не са получавани и следователно на всеки от ищците се дължи обезщетение за имуществени вреди от загубата на издръжка от техния баща в размер на по $\frac{1}{4}$ от минималната работна заплата за този период. За 2017 г. МРЗ е 460 лв., а за 2018 г. – 510 лв., съответно минималната издръжка е 115 лв. и 127,50 лв. За времето от 21.11.2017 г. до 1.08.2018 г. тя се изчислява на (за 10 дена на м.11 на 2017 г. 38,30 лв., 115 лв. за м.12 на 2017 г., 892,50 лв. за седемте месеца на 2018 г.) 1 045,80 лв. и тази сума се дължи на всяко от трите деца. За времето от 1.08.2018 г. до 31.12.2018 г. (5 месеца) минималната издръжка е в размер на (127,50 лв. по 5) 637,50 лв., а получената пенсия от всяко от децата за същия период е (по 113,02 лв. за месеците август, септември, октомври и ноември и 153,02 лв. за месец декември) 605,10 лв., следователно дължима е разликата 32,40 лв. За времето от 1.01.2019 г. до 31.12.2019 г. минималната издръжка е в размер на ($\frac{1}{4}$ от 560 лв. или 140 лв. по 12) 1 680 лв., а получената пенсия е в размер на (по 113,02 лв. за пет месеца=565,10 лв., 153,02 лв. за месец април, 119,47 лв. за 5 месеца=597,35

лв., 159,47 лв. за месец декември) 1 474,94 лв., следователно дължима е разликата 205,06 лв. За времето от 1.01.2020 г. до 31.12.2020 г. минималната издръжка е в размер на (1/4 от 610 лв.) 152,50 лв. месечно. Видно от удостоверенията от НОИ, през 2020 г. има месеци, в които размерът на пенсията е над тази сума (април, август-декември – 159,47 лв., 177,47 лв.), поради което няма дължима сума като обезщетение за неполучаване на издръжка. За месеците януари, февруари, март, май и юни размерът на получаваната пенсия е 119,47 лв., а за месец юли е 127,47 лв., или общо получената пенсия е в размер на (597,35 лв. плюс 127,47 лв.) 724,82 лв., минималната издръжка за тези шест месеца е 915 лв., поради което дължима е разликата 190,18 лв. За 2021 г. минималната издръжка е в размер на (1/4 от 650 лв.) 162,50 лв., а получените суми за пенсия за всички месеци са над този размер (177,47 лв., 183,84 лв., 253,84 лв.), поради което няма разлика, която да се дължи като обезщетение. За 2022 г. минималната издръжка е в размер на (1/4 от 710 лв.) 177,50 лв., а получените суми за пенсия за всички месеци са над този размер (217,33 лв., 294,68 лв., 253,84 лв., 323,84 лв., 222,30 лв., 292,30 лв.), поради което няма разлика, която да се дължи като обезщетение. За м.януари на 2023 г. минималната издръжка е в размер на (1/4 от 780 лв.) 195 лв., получената пенсия е в размер на 222,30 лв., поради което няма разлика, която да се дължи като обезщетение. Установява се следователно, че дължимото обезщетение за имуществени вреди за всяко от трите деца за времето от 21.11.2017 г. до 31.01.2023 г. е в размер на 1 473,44 лв. С оглед размера на минималната издръжка и на получаваните наследствени пенсии за месец януари на 2023 г., когато приключва съдебното дирене по спора, няма основания да се присъжда на децата-ищци занапред обезщетение за имуществени вреди от невъзможността за получаване на месечна издръжка. Установява се при тези обстоятелства, че Г.ф. дължи на всеки от тримата ищци Н. И., Я. И. и И. И. обезщетение за имуществени вреди за исковия период от 21.11.2017 г. до навършване на пълнолетие от всеки един от тях (съответно, на 10.08.2026 г. за Я., на 5.05.2028 г. за Н. и на 11.09.2030 г. за И.) само в размер на по 1 473,44 лв. Установява се следователно, че решението на окръжния съд в неговите части, с които на всеки от тези трима ищци са присъдени обезщетения за причинените им имуществени вреди над този размер е неправилно и следва да бъде отменено, като исковете бъдат съответно отхвърлени.

С оглед надлежно заявеното от страна на застрахователното дружество като ответник в производството пред окръжния съд възражение по чл. 51, ал.2 от ЗЗД за съпричиняване от ищеца като пострадало лице за настъпването на вредите, което да е основание за намаляване на дължимо обезщетение, следва сега да се извърши преценката дали и доколко с поведението си починалия при ПТП С. И. е допринесъл за настъпването на това ПТП, съответно, за претърпените вредите на ищите. Приложението на правилото на чл. 51, ал.2 от ЗЗД е обусловено от наличието на причинна връзка между вредоносния резултат и поведение на пострадалия, с което той обективно е създад предпоставки и/или възможност за настъпване на увреждането, като приносът трябва да е конкретен – да се изразява в извършването на определени действия или въздържане от такива от страна на пострадалото лице, както и да е доказан, а не хипотетичен и предполагаем. Както бе вече посочено по-горе, въз основа на приетото в производството пред апелативния съд заключение на САСЕ от 1.11.2022 г., изготвено от вещото лице П. П., съдът приема сега, че техническа причина за възникването на ПТП е липсата на своевременна реакция от страна на водача на автомобила при наличие на препятствие/опасност върху платното за движение, породена от присъствието на пострадалия пешеходец, поради което е налице поведение на водача на товарната композиция Р. в нарушение на изискването на чл. 20, ал.2 от ЗДвП. В допълнителното заключение на вещото лице И. Р. от 27.07.2020 г., прието в производството пред окръжния съд, изрично е посочено, че ограничението на скоростта в участъка на ПТП е 90 км./ч., поради което не се установява от водача да е допуснато превишаване на тази скорост (съгласно експертите скоростта на товарната композиция е била под разрешената). Също както бе вече посочено по-горе, тъй като, определен въз основа на установените по делото фактически критерии, моментът на възникване на опасност за движението в случая е този, в който водачът е могъл да възприеме движещия се по платното за движение на автомобила и с гръб към товарната композиция пешеходец, поради което той е бил длъжен да реагира с цел намаляване на скоростта или спиране, за да избегне удара, което в случая не е направено от водача и това е довело до сблъсъка и смъртта на пешеходеца С. И.. В заключението на вещото лице е приет при изследването на механизма на настъпилото ПТП вариантът, съгласно който непосредствено преди ПТП пострадалият се е намирал на платното за движение, докато товарната

композиция е приближавала местопроизшествието, като отчитайки травмите на пострадалия, той е бил преобладаващо с гръб към приближаващия автомобил и така е посрещнал сблъсъка. В заключението още е посочено, че в случая е без значение за анализа и за причините за възникване на ПТП дали пострадалият се е движел в средата на платното за движение или в десния край по посоката на движение на композицията, тъй като и в двата случая пострадалият се е намирал на платното за движение. Установява се следователно, че загиналият пешеходец С. И. е нарушил разпоредбата на чл. 108,ал.1 от ЗДвП. В случая както от изготвените по делото САТЕ, така и от показанията на свидетелите Д.М. и П. П. е видно, че е имало банкет, по който пешеходецът е могъл да се движи извън пределите на пътното платно, но той е вървял по него. Несъмнено е, че това поведение на загиналия пешеходец е способствало за настъпването на ПТП и на неговата смърт, тъй като при спазване на законовото изискване до сблъсъка не би се стигнало. Налице е следователно съпричиняване от негова страна, което следва да се отчете при възмездяването на понесените от ищците вреди, тъй като е налице очевидна причинна връзка между неговото поведение, изразяващо се в нарушение на задължението му по чл. 108,ал.1 от ЗДвП да се движи по банкета на пътното платно, а не по него, и настъпилия вредоносен резултат. Не се установява обаче от данните по делото и съгласно събраните доказателства, при доказателствена тежест за ответника, починалият пешеходец умишлено да се е поставил в риск или да не е могъл да контролира поведението си. От показанията на свидетелите М. и П. е видно, че пешеходецът се е поклащал, олюлявал се е и те са преценили поведението му като неадекватно. Както е посочено обаче в заключението на съдебно-психиатричната експертиза от 24.11.2020 г., изготвено от вещото лице д-р И. Н., приета в съдебното заседание на окръжния съд на 18.02.2021 г., в случая е направено изследване и то е установило, че в кръвта на починалия пешеходец не са били установени алкохол или наркотици. Видно от същото заключение, пострадалият С. И. не е страдал от никакви психически заболявания и не е водил на учет, липсват данни да са му били изписвани лекарства, свързани с лечение на психична болест, той не е бил настаняван в общи и/или специализирани болнични заведения във връзка с психична болест. Видно от същото заключение, действията на пострадалия по време на инцидента не могат да бъдат категорично определени като суицидни – няма обективна медицинска

информация, която да сочи на наличието на минало или настоящо психично разстройство, кореспондиращо със суицидни мисли, намерения и поведение, а същевременно не се установяват данни за житейски обстоятелства, тежко телесно заболяване, модели на импулсивно и/или рисково поведение, както и актуална личностова или житейска криза, които биха могли да мотивират суициден акт. Несъмнено е, че изводът на вещото лице е обоснован от обстоятелството, че по делото няма нито представена медицинска документация, нито депозирани свидетелски показания, които да установяват конкретно здравословното (включително психологичното и психичното) състояние на починалия пешеходец С. И. към деня на ПТП. Затова въпросът относно наличието на съпричиняване между водача на МПС и починалия пешеходец на произшествието следва да се реши при съпоставката между поведението на водача Р., а именно липсата на своевременно реакция от негова страна при наличие на препятствие/опасност върху платното за движение, породена от присъствието на пострадалия пешеходец, в нарушение на изискването на чл. 20, ал.2 от ЗДвП, и поведението на пешеходеца С. И., а именно неправилното му движение - вместо по банкета на пътното платно да върви по пътното платно - в нарушение на нормата на чл. 108, ал.1 от ЗДвП.

Следва да се приеме, че с това си поведение и двамата участници в инцидента са допринесли поравно за настъпването на ПТП, респективно, за смъртта на съпруга и бащата на ищите, при съпричиняване в размер на 50%. Затова дължимите на ищите обезщетения следва да бъдат намалени съгласно разпоредбата на чл. 51, ал.2 от ЗЗД с $\frac{1}{2}$ от горепосочените техни размери.

Дължимите на четиримата ищици по реда на чл. 51, ал.1, изр.1 и чл. 52 от ЗЗД обезщетения за причинените им неимуществени вреди следва да бъдат намалени при условията на чл. 51, ал.2 от ЗЗД с $\frac{1}{2}$ част поради принос на починалия при ПТП техен съпруг и баща в такава степен спрямо приноса на виновния водач, при което обезщетението се изчислява на ($\frac{1}{2}$ от 250 000 лв.) 125 000 лв. за всеки един от тях. Решението на окръжния съд следва да бъде частично отменено в частите му, с които тези искове са отхвърлени за размера на обезщетението над 50 000 лв. до 125 000 лв., като на всеки от ищите се присъди още разликата от 75 000 лв., и да бъде потвърдено в частите му, с които исковете са уважени за размер от по 50 000 лв., и в частите му, с които исковете са отхвърлени за размера над 125 000 лв. до 250

000 лв., предявени за тази сума като частични от пълен размер 400 000 лв. Дължимото на тримата ищци-деца на починалия С. И. по реда на чл. 51, ал.1, изр.1 от ЗЗД за причинените им имуществени вреди – пропуснати ползи за получаване на месечна издръжка следва да бъде намалено при условията на чл. 51, ал.2 от ЗЗД с 1/2 част поради принос в такава степен на техния баща спрямо приноса на виновния водач, при което обезщетението се изчислява на (1/2 от 1 473,44 лв.) 736,72 лв. Решението на окръжния съд следва да бъде отменено в частите му, с която тези искове за уважение за размерите над 736,72 лв., съответно, до 8 067,52 лв. за Я. И., до 9 760,21 лв. за Н. И. и до 12 051,48 лв. за И. И., и следва да бъде потвърдено в частите му, с които исковите са уважение за сумата 736,72 лв. и с които исковите са отхвърлени, съответно над 8 067,52 лв. до 34 700 лв. за Я. И., над 9 760,21 лв. за Н. И. и над 12 051,48 лв. за И. И.. Относно началния момент на дължимата върху всички присъдени суми законна лихва следва да се отчете, че с определение от 23.07.2021 г. на окръжния съд производството по чл. 247 от ГПК е прекратено, а с определението на апелативния съд от 25.10.2021 г. е прекратено въззивното производство относно обжалването от жалбоподателите-ищци на решението на окръжния съд относно датите, от които са присъдени законни лихви върху обезщетенията. Съответно, определените сега от апелативния съд суми се дължат ведно със законна лихва с началната дата, посочена в решението на окръжния съд – 13.05.2018 г. относно обезщетенията за неимуществени вреди и 25.05.2019 г. относно обезщетенията за имуществени вреди.

С оглед резултата от въззивното обжалване решението на окръжния съд следва да бъде изменено и в частта му за разноските. Окръжният съд е присъдил по реда на чл. 38, ал.2 от ЗА адвокатско възнаграждение на адвокат П. С. в размер на 8 120 лв. като възнаграждение за процесуалното представителство на четиримата ищци по исковите за неимуществени вреди. Съгласно чл.7, ал.2, т.5 от Наредба №1/9.07.2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения, с оглед уважения размер на иска за сумата 125 000 лв. минималното адвокатско възнаграждение е 9 650 лв., а общо за защитата по четирите иска е 38 600 лв. Следва на адвокат С. да се присъди още сумата 30 480 лв. Окръжният съд е присъдил на адвокат С. суми за адвокатско възнаграждение по реда на чл. 38, ал.2 от ЗА за защитата на ищите Я. И., Н. И. и И. И. по предявените от тях искове за присъждане на

обезщетения за имуществени вреди, съобразени с определените от окръжния съд размери на тези обезщетения. С оглед определения от апелативния съд размер на тези обезщетения от по 736,72 лв. възнаграждението се изчислява при условията на чл. 7, ал. 2, т. 1 от Наредба №1/9.07.2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения в размер на по 400 лв. Следва решението на окръжния съд да бъде отменено в частите му, с които тези възнаграждения са присъдени, съответно, над 400 лв. до 733,38 лв. за защитата на Я. И., над 400 лв. до 818 лв. за защитата на Н. И. и над 400 лв. до 891,54 лв. за защитата на И. И.. Окръжният съд е осъдил ишците да заплатят на ответника по съразмерност за разноски сумата 252,20 лв. от приетите като направените такива в размер на 315 лв. С оглед отхвърлянето на претенциите, предявени за общ размер 1 118 460 лв., общо за размера 615 513,12 лв., то ишците дължат да заплатят на ответника разноски в размер на 173,35 лв., поради което решението следва да бъде отменено в частта му относно присъждането на сумата над 173,35 лв. до 252,50 лв. Няма основание решението да бъде изменяна в частта му, с която ответникът е осъден да заплати суми в полза на бюджета на съдебната власт по сметката на ОС-С.З. за ДТ (9 195,17 лв.) и за разноски за експертизи (401,74 лв.), като с оглед промяната на размера, за които претенциите са уважени, допълнително сума за ДТ ще се присъди при определянето на разноските във въззивното производство.

От страните се претендира за присъждане на разноски за въззивното производство по спора. Видно от представения от жалбоподателите-ищци списък на разноските, претендира се само за присъждане на адвокатско възнаграждение по реда на чл. 38, ал. 2 от ЗА за техния пълномощник адвокат П. С.. Видно от представения от жалбоподателя-ответник списък на разноските, претендира се само за присъждане на сумата 4 597,60 лв., платена за ДТ. Подадената от жалбоподателите-ищци въззивна жалба е частично основателна - относно размерите на обезщетенията за неимуществени вреди, които са увеличени от 50 000 лв. на 125 000 лв., т.е. за сумата 75 000 лв. Съгласно нормата на чл. 7, ал. 2, т. 4 от Наредба №1/9.07.2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения, минималният размер на възнаграждението е 6 650 лв., а общо за защитата на четиримата жалбоподатели сумата е 26 600 лв. и тази сума следва да бъде присъдена на

адвокат С.. Жалбата от жалбоподателя-ответник е подадена за отмяна на решението относно общата сума (4x50 000 лв., 8 067,52 лв., 9 760,21 лв., 12 051,48 лв.) 229 879,21 лв., уважена е за сумата (8 067,51 лв. минус 736,72 лв., 9 760,21 лв. минус 736,72 лв., 12 051,48 лв. минус 736,72 лв.) 27 669,05 лв. и е отхвърлена за сумата 202 210,16 лв. Съгласно нормата на чл. 7, ал. 2, т. 5 от Наредба №1/9.07.2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения, минималният размер на адвокатското възнаграждение за защитата на ищите като ответници по тази жалба с оглед отхвърлянето на жалбата на дружеството-жалбоподател за сумата 202 210,16 лв. е в размер на 12 738,41 лв., тази сума следва да бъде присъдена на адвокат С.. Тъй като подадената от ответното дружество въззивна жалба касае общо сумата 229 879,21 лв. и тя е уважена за сумата 27 669,05 лв., то от платената сума за ДТ 4 597,60 лв. по съразмерност следва четиримата ищци-ответници по тази жалба да заплатят на дружеството сумата 553,38 лв. Тъй като жалбоподателите-ищци са освободени от внасяне на ДТ за производството по делото, то съгласно нормата на чл. 78, ал. 6 от ГПК следва ответното по спора дружество да бъде осъдено да заплати съответната ДТ с оглед размера на уважените претенции. Исковете са уважени за сумата (4x125 000 лв., 3x736,72 лв.) 502 946,88 лв., дължимата ДТ за производствата пред двете съдебни инстанции е (6% от 502 946,88 лв.) 30 176,81 лв., окръжният съд вече е присъдил сумата 9 195,17 лв., поради което сега Г.ф. следва да бъде осъден да заплати за ДТ още сумата 20 981,64 лв. Съгласно разпоредбата на чл. 78, ал. 6 от ГПК Г.ф. следва да бъде осъден да заплати и направените разноски в производството пред апелативния съд за възнаграждение на вещо лице – сумата 676 лв.

С оглед на гореизложеното съдът

РЕШИ:

ОТМЕНЯ решение № 260096, постановено на 17.03.2021 г. по гр.д. 64/2019 г. на Окръжен съд-С.З., В ОБЖАЛВАНИТЕ НЕГОВИ ЧАСТИ, с които е отхвърлен предявеният от Д. М. И. против Г.ф.-гр.С. иск за присъждане на сумата над 50 000 лв. до 125 000 лв. като обезщетение за претърпени неимуществени вреди от смъртта на съпруга ѝ С. И. И. при ПТП на 21.11.2017 г., ведно със законната лихва върху сумата, считано от

13.05.2018 г. до окончателното ѝ изплащане, отхвърлен е предявеният от Д. М. И. като майка и законен представител на Я. С. И. против Г.ф.-гр.С. иск за присъждане на сумата над 50 000 лв. до 125 000 лв. като обезщетение за претърпени неимуществени вреди от смъртта на баща ѝ С. И. И. при ПТП на 21.11.2017 г., ведно със законната лихва върху сумата, считано от 13.05.2018 г. до окончателното ѝ изплащане, отхвърлен е предявеният от Д. М. И. като майка и законен представител на Н. С. И. против Г.ф.-гр.С. иск за присъждане на сумата над 50 000 лв. до 125 000 лв. като обезщетение за претърпени неимуществени вреди от смъртта на баща ѝ С. И. И. при ПТП на 21.11.2017 г., ведно със законната лихва върху сумата, считано от 13.05.2018 г. до окончателното ѝ изплащане, отхвърлен е предявеният от Д. М. И. като майка и законен представител на И. С. И. против Г.ф.-гр.С. иск за присъждане на сумата над 50 000 лв. до 125 000 лв. като обезщетение за претърпени неимуществени вреди от смъртта на баща му С. И. И. при ПТП на 21.11.2017 г., ведно със законната лихва върху сумата, считано от 13.05.2018 г. до окончателното ѝ изплащане, КАТО ВМЕСТО ТОВА ПОСТАНОВЯВА:

ОСЪЖДА Г.ф.-гр.С., ул.“Г.И.”*, ет.*, БУЛСТАТ *****, да заплати на Д. М. И., ЕГН ***** от гр.Р., ул.“Б.”** и сумата над 50 000 лв. до 125 000 лв. като обезщетение за претърпени неимуществени вреди, ведно със законната лихва върху сумата, считано от 13.05.2018 г. до окончателното ѝ изплащане, които неимуществени вреди са настъпили поради смъртта на нейния съпруг С. И. И. при и в резултат на ПТП на 21.11.2017 г., причинено по вина на водача Р. Н. Р. при управлението на МПС товарен автомобил „Д.“ с рег. №***** с прикачено полуремарке „В.“ с рег. №*****, за което МПС е нямало сключена застраховка „Гражданска отговорност“ на автомобилистите, което обезщетение затова се претендира от ищцата като увредено лице за заплащане от ответника Г.ф.-гр.С..

ОСЪЖДА Г.ф.-гр.С., ул.“Г.И.”*, ет.*, БУЛСТАТ *****, да заплати на Я. С. И., ЕГН *****, действаща като непълнолетна лично и със съгласието на своята майка Д. М. И., ЕГН *****, и двете от гр.Р., ул.“Б.”**, и сумата над 50 000 лв. до 125 000 лв. като обезщетение за претърпени неимуществени вреди, ведно със законната лихва върху сумата, считано от 13.05.2018 г. до окончателното ѝ изплащане, които неимуществени вреди са настъпили поради смъртта на нейния баща С. И. И.

при и в резултат на ПТП на 21.11.2017 г., причинено по вина на водача Р. Н. Р. при управлението на МПС товарен автомобил „Д.“ с рег. №***** с прикачено полуремарке „В.“ с рег. №*****, за което МПС е нямало сключена застраховка „Гражданска отговорност“ на автомобилистите, което обезщетение затова се претендира от ищцата като увредено лице за заплащане от ответника Г.ф.-гр.С..

ОСЪЖДА Г.ф.-гр.С., ул.“Г.И.”*, ет.*, БУЛСТАТ *****, да заплати на Н. С. И., ЕГН *****, действаща като малолетна чрез нейната майка и законна представителка Д. М. И., ЕГН *****, и двете от гр.Р., ул.“Б.”*, и сумата над 50 000 лв. до 125 000 лв. като обезщетение за претърпени неимуществени вреди, ведно със законната лихва върху сумата, считано от 13.05.2018 г. до окончателното ѝ изплащане, които неимуществени вреди са настъпили поради смъртта на нейния баща С. И. И. при и в резултат на ПТП на 21.11.2017 г., причинено по вина на водача Р. Н. Р. при управлението на МПС товарен автомобил „Д.“ с рег. №***** с прикачено полуремарке „В.“ с рег. №*****, за което МПС е нямало сключена застраховка „Гражданска отговорност“ на автомобилистите, което обезщетение затова се претендира от ищцата като увредено лице за заплащане от ответника Г.ф.-гр.С..

ОСЪЖДА Г.ф.-гр.С., ул.“Г.И.”*, ет.*, БУЛСТАТ *****, да заплати на И. С. И., ЕГН *****, действащ като малолетен чрез неговата майка и законна представителка Д. М. И., ЕГН *****, и двамата от гр.Р., ул.“Б.”* и сумата над 50 000 лв. до 125 000 лв. като обезщетение за претърпени неимуществени вреди, ведно със законната лихва върху сумата, считано от 13.05.2018 г. до окончателното ѝ изплащане, които неимуществени вреди са настъпили поради смъртта на неговия баща С. И. И. при и в резултат на ПТП на 21.11.2017 г., причинено по вина на водача Р. Н. Р. при управлението на МПС товарен автомобил „Д.“ с рег. №***** с прикачено полуремарке „В.“ с рег. №*****, за което МПС е нямало сключена застраховка „Гражданска отговорност“ на автомобилистите, което обезщетение затова се претендира от ищеца като увредено лице за заплащане от ответника Г.ф.-гр.С..

ПОТВЪРЖДАВА решение № 260096, постановено на 17.03.2021 г. по гр.д. 64/2019 г. на Окръжен съд-С.З., В ОБЖАЛВАНИТЕ НЕГОВИ ЧАСТИ, с

които е осъден Г.ф.-гр.С. да заплати на Д. М. И. сумата 50 000 лв., представляваща обезщетение за претърпени неимуществени вреди от смъртта на съпруга ѝ С. И. И. при пътно транспортно произшествие на 21.11.2017 г., ведно със законната лихва върху сумата, считано от 13.05.2018г до окончателното ѝ заплащане, и е отхвърлен искът над сумата 125 000 лева до претендираната от 250 000 лева, предявен като частичен от целия иск в размер на 400 000 лв., осъден е Г.ф.-гр.С. да заплати на Д. М. И. като майка и законен представител на Я. С. И., ЕГН *****, сумата 50 000 лв., представляваща обезщетение за претърпени неимуществени вреди от смъртта на баща ѝ С. И. И. при пътно транспортно произшествие на 21.11.2017 г., ведно със законната лихва върху сумата, считано от 13.05.2018г до окончателното ѝ заплащане, и е отхвърлен искът над сумата 125 000 лева до претендираната от 250 000 лева, предявен като частичен от целия иск в размер на 400 000 лв., осъден е Г.ф.-гр.С. да заплати на Д. М. И. като майка и законен представител на Н. С. И., ЕГН *****, сумата 50 000 лв., представляваща обезщетение за претърпени неимуществени вреди от смъртта на баща ѝ С. И. И. при пътно транспортно произшествие на 21.11.2017 г., ведно със законната лихва върху сумата, считано от 13.05.2018 г. до окончателното ѝ заплащане, и е отхвърлен искът над сумата 125 000 лева до претендираната от 250 000 лева, предявен като частичен от целия иск в размер на 400 000 лв., осъден е Г.ф.-гр.С. да заплати на Д. М. И. като майка и законен представител на И. С. И., ЕГН *****, сумата 50 000 лв., представляваща обезщетение за претърпени неимуществени вреди от смъртта на баща му С. И. И. при пътно транспортно произшествие на 21.11.2017 г., ведно със законната лихва върху сумата, считано от 13.05.2018 г. до окончателното ѝ заплащане, и е отхвърлен искът над сумата 125 000 лева до претендираната от 250 000 лева, предявен като частичен от целия иск в размер на 400 000 лв.

ОТМЕНЯ решение № 260096, постановено на 17.03.2021 г. по гр.д. 64/2019 г. на Окръжен съд-С.З., В ОБЖАЛВАНИТЕ НЕГОВИ ЧАСТИ, с които е осъден Г.ф.-гр.С. да заплати на Д. М. И. като майка и законен представител на Я. С. И., ЕГН *****, сумата над 736,72 лв. до 8067,52 лв., представляваща обезщетение за претърпени имуществени вреди от смъртта на нейния баща С. И. И. при пътно транспортно произшествие на 21.11.2017 г., представляващи пропусната полза за получаване на месечна

издръжка за периода 21.11.2017 г. до 10.08.2026 г., изчислена като 1/4 от минималната работна заплата за съответната година до 2021 г., а за периода 01.01.2021- 10.08.2026 г. при минимална заплата от 650 лева, ведно със законната лихва върху сумата, считано от 25.05.2019г. г. до окончателното ѝ заплащане, осъден е Г.ф.-гр.С. да заплати на Д. М. И. като майка и законен представител на Н. С. И., ЕГН *****, сумата над 736,72 лв. до 9760.21 лв., представляваща обезщетение за претърпени имуществени вреди от смъртта на нейния баща С. И. И. при пътно транспортно произшествие на 21.11.2017 г., представляващи пропусната полза за получаване на месечна издръжка за периода 21.11.2017 г. до 05.05.2028г., изчислена като 1/4 от минималната работна заплата за съответната година до 2021 г., а за периода 01.01.2021- 05.05.2028 г. при минимална заплата от 650 лева, ведно със законната лихва върху сумата, считано от 25.05.2019г. г. до окончателното ѝ заплащане, осъден е Г.ф.-гр.С. да заплати на Д. М. И. като майка и законен представител на И. С. И., ЕГН *****, сумата над 736,72 лв. до 12 051,48 лв., представляваща обезщетение за претърпени имуществени вреди от смъртта на неговия баща С. И. И. при пътно транспортно произшествие на 21.11.2017 г., представляващи пропусната полза за получаване на месечна издръжка за периода 21.11.2017 г. до 11.09.2030 г., изчислена като 1/4 от минималната работна заплата за съответната година до 2021 г., а за периода 01.01.2021- 10.08.2026 г. при минимална заплата от 650 лева, ведно със законната лихва върху сумата, считано от 25.05.2019г. г. до окончателното ѝ заплащане, КАТО ВМЕСТО ТОВА ПОСТАНОВЯВА:

ОТХВЪРЛЯ предявения от Я. С. И., ЕГН *****, действаща като непълнолетна лично и със съгласието на своята майка Д. М. И., ЕГН *****, и двете от гр.Р., ул.“Б.”**, против Г.ф.-гр.С., ул.“Г.И.”*, ет.*, БУЛСТАТ *****, иск за заплащане на сумата над 736,72 лв. до 8 067,52 лв., представляваща обезщетение за претърпени от нея имуществени вреди-пропуснати ползи за необходимата ѝ издръжка до навършване на пълнолетие, от която тя е лишена поради смъртта на нейния баща С. И. И. при и в резултат на ПТП на 21.11.2017 г., причинено по вина на водача Р. Н. Р. при управлението на МПС товарен автомобил „Д.“ с рег. №***** с прикачено полуремарке „В.“ с рег. №*****, за което МПС е нямало сключена застраховка „Гражданска отговорност“ на автомобилистите, което обезщетение затова се претендира от ищеца като увредено лице за заплащане

от ответника Г.ф.-гр.С., която сума е изчислена за периода 21.11.2017 г.- 10.08.2026 г. (датата на навършване на пълнолетие), т.е. за период от 115 месеца и 20 дни, ведно със законната лихва върху тази сума, считано от 25.05.2019 г. до окончателното ѝ заплащане.

ОТХВЪРЛЯ предявения от Н. С. И., ЕГН *****, действаща като малолетна чрез своята майка и законна представителка Д. М. И., ЕГН *****, и двете от гр.Р., ул.“Б.”**, против Г.ф.-гр.С., ул.“Г.И.”*, ет.*, БУЛСТАТ ***** иск заплащане на сумата над 736,72 лв. до 9 760,21 лв., представляваща обезщетение за претърпени от нея имуществени вреди-пропуснати ползи за необходимата ѝ издръжка до навършване на пълнолетие, от която тя е лишена поради смъртта на нейния баща С. И. И. при и в резултат на ПТП на 21.11.2017 г., причинено по вина на водача Р. Н. Р. при управлението на МПС товарен автомобил „Д.“ с рег. №***** с прикачено полуремарке „В.“ с рег. №*****, за което МПС е нямало сключена застраховка „Гражданска отговорност“ на автомобилистите, което обезщетение затова се претендира от ищеца като увредено лице за заплащане от ответника Г.ф.-гр.С., която сума е изчислена за периода 21.11.2017 г.- 5.05.2028 г. (датата на навършване на пълнолетие), т.е. за период от 125 месеца и 14 дни, ведно със законната лихва върху тази сума, считано от 25.05.2019 г. до окончателното ѝ заплащане.

ОТХВЪРЛЯ предявения от И. С. И., ЕГН *****, действащ като малолетен лично и чрез своята майка и законна представителка Д. М. И., ЕГН *****, и двамата от Р., ул.“Б.”**, против Г.ф.-гр.С., ул.“Г.И.”*, ет.*, БУЛСТАТ ***** иск за заплащане на сумата над 736,72 лв. до 12 051,48 лв., представляваща обезщетение за претърпени от него имуществени вреди-пропуснати ползи за необходимата му издръжка до навършване на пълнолетие, от която той е лишен поради смъртта на неговия баща С. И. И. при и в резултат на ПТП на 21.11.2017 г., причинено по вина на водача Р. Н. Р. при управлението на МПС товарен автомобил „Д.“ с рег. №***** с прикачено полуремарке „В.“ с рег. №*****, за което МПС е нямало сключена застраховка „Гражданска отговорност“ на автомобилистите, което обезщетение затова се претендира от ищеца като увредено лице за заплащане от ответника Г.ф.-гр.С., която сума е изчислена за периода 21.11.2017 г.- 11.09.2030 г. (датата на навършване на пълнолетие), т.е. за период от 153

месеца и 21 дни, ведно със законната лихва върху тази сума, считано от 25.05.2019 г. до окончателното ѝ заплащане.

ПОТВЪРЖДАВА решение № 260096, постановено на 17.03.2021 г. по гр.д. 64/2019 г. на Окръжен съд-С.З., В ОБЖАЛВАНИТЕ НЕГОВИ ЧАСТИ, с които е осъден Г.ф.-гр.С. да заплати на Д. М. И. като майка и законен представител на Я. С. И., ЕГН *****, сумата 736,72 лв., представляваща обезщетение за претърпени имуществени вреди от смъртта на нейния баща С. И. И. при пътно транспортно произшествие на 21.11.2017 г., представляващи пропусната полза за получаване на месечна издръжка за периода от 21.11.2017 г. до 10.08.2026 г., ведно със законната лихва върху сумата, считано от 25.05.2019г. г. до окончателното ѝ заплащане, и е отхвърлен искът над сумата 8067,52 лева до претендираната 34 700 лева като неоснователен, осъден е Г.ф.-гр.С. да заплати на Д. М. И. като майка и законен представител на Н. С. И., ЕГН *****, сумата 736,72 лв., представляваща обезщетение за претърпени имуществени вреди от смъртта на нейния баща С. И. И. при пътно транспортно произшествие на 21.11.2017 г., представляващи пропусната полза за получаване на месечна издръжка за периода 21.11.2017 г. до 05.05.2028г., ведно със законната лихва върху сумата, считано от 25.05.2019г. г. до окончателното ѝ заплащане, и е отхвърлен искът над сумата 9760,21 лева до претендираната 37 650 лева като неоснователен, осъден е Г.ф.-гр.С. да заплати на Д. М. И. като майка и законен представител на И. С. И., ЕГН *****, сумата 736,72 лв., представляваща обезщетение за претърпени имуществени вреди от смъртта на неговия баща С. И. И. при пътно транспортно произшествие на 21.11.2017 г., представляващи пропусната полза за получаване на месечна издръжка за периода 21.11.2017 г. до 11.09.2030 г., ведно със законната лихва върху сумата, считано от 25.05.2019г. г. до окончателното ѝ заплащане, и е отхвърлен искът над сумата 12051,48 лева до претендираната от 46110 лева като неоснователен.

ОСЪЖДА Г.ф.-гр.С., ул.“Г.И.”*, ет.*, БУЛСТАТ *****, да заплати на адвокат П. С. от АК-С., ЕГН *****, с адрес гр. С., ул.“П.*, вх.*, ет.*, офис * още сумата 30 480 лв. – адвокатско възнаграждение при условията на чл. 38,ал.2 от ЗА, дължимо общо за защитата, осъществена от него пред окръжния съд за ищците Д. М. И., Я. С. И., Н. С. И. и И. С. И. по предявените от тях искове за присъждане на обезщетения за неимуществени вреди.

ОТМЕНЯ решение № 260096, постановено на 17.03.2021 г. по гр.д. 64/2019 г. на Окръжен съд-С.З., В ОБЖАЛВАНИТЕ НЕГОВИ ЧАСТИ, с които е осъден Г.ф.-гр.С. на основание чл. 38,ал.2 от ЗА да заплати на адвокат П. С. сумата над 400 лв. до 733,38 лв. като възнаграждение за процесуално представителство на Я. С. И. по претенцията за имуществени вреди, осъден е Г.ф.-гр.С. на основание чл. 38,ал.2 от ЗА да заплати на адвокат П. С. сумата над 400 лв. до 818 лв. като възнаграждение за процесуално представителство на Н. С. И. по претенцията за имуществени вреди, осъден е Г.ф.-гр.С. на основание чл. 38,ал.2 от ЗА да заплати на адвокат П. С. сумата над 400 лв. до 891,54 лв. като възнаграждение за процесуално представителство на И. С. И. по претенцията за имуществени вреди.

ОТМЕНЯ решение № 260096, постановено на 17.03.2021 г. по гр.д. 64/2019 г. на Окръжен съд-С.З., В ОБЖАЛВАНАТА НЕГОВА ЧАСТ, с която Д. М. И. лично и като законен представител на Я. С. И., Н. С. И. и И. С. И. е осъдена да заплати на Г.ф.-гр.С. сумата над 173,35 лв. до 252,50 лв., представляваща направените по делото съдебно-деловодни разноски, съответно на отхвърлената част на исковете.

ПОТВЪРЖДАВА решение № 260096, постановено на 17.03.2021 г. по гр.д. 64/2019 г. на Окръжен съд-С.З., В ОБЖАЛВАНАТА НЕГОВА ЧАСТ, с която е осъден Г.ф.-гр.С. на основание чл. 78,ал.6 от ГПК да заплати в полза на бюджета на съдебната власт по сметка на ОС-С.З. ДТ в размер на 9 195,17 лв. и разноски за експертизи в размер на 401,74 лв., съразмерно на уважената част от исковете.

ОСЪЖДА Г.ф.-гр.С., ул.“Г.И.”*, ет.*, БУЛСТАТ ***** да заплати на адвокат П. С. от АК-С., ЕГН *****, с адрес гр. С., ул.“П.*, вх.*, ет.*, офис * сумата 26 600 лв. – адвокатско възнаграждение при условията на чл. 38,ал.2 от ЗА, дължимо общо за защитата, осъществена от него за жалбоподателите-ищци Д. М. И., Я. С. И., Н. С. И. и И. С. И. във въззивното производство относно подадената от тях въззивна жалба.

ОСЪЖДА Г.ф.-гр.С., ул.“Г.И.”*, ет.*, БУЛСТАТ ***** да заплати на адвокат П. С. от АК-С., ЕГН *****, с адрес гр. С., ул.“П.*, вх.*, ет.*, офис * сумата 12 738,41 лв. – адвокатско възнаграждение при условията на чл. 38,ал.2 от ЗА, дължимо общо за защитата, осъществена от него за ищите Д. М. И., Я. С. И., Н. С. И. и И. С. И. във въззивното производство като

ответници по подадената от Г.ф. въззивна жалба.

ОСЪЖДА Д. М. И., ЕГН *****, Я. С. И., ЕГН *****, действаща като непълнолетна лично и със съгласието на своята майка Д. М. И., ЕГН *****, Н. С. И., ЕГН *****, действаща като малолетна чрез нейната майка и законна представителка Д. М. И., ЕГН *****, и И. С. И., ЕГН *****, действащ като малолетен чрез неговата майка и законна представителка Д. М. И., ЕГН *****, и четиримата от гр.Р., ул.“Б.”**, да заплатят на Г.ф.-гр.С., ул.“Г.И.”*, ет.*, БУЛСТАТ ***** сумата 553,38 лв. – разноси за въззивното производство по съразмерност, направени за платена от дружеството държавна такса за подадената от него въззивна жалба.

ОСЪЖДА Г.ф.-гр.С., ул.“Г.И.”*, ет.*, БУЛСТАТ ***** да заплати на основание чл. 78,ал.6 от ГПК в полза на бюджета на съдебната власт по сметка на Апелативен съд-Пловдив сумата 20 981,64 лв. за дължима държавна такса за производството по делото и сумата 676 лв. за платено от бюджетните средства на апелативния съд възнаграждение на вещо лице.

Настоящото решение е постановено при участието на Р. Н. Р., ЕГН ***** от гр.С.З., ул.“Х.А.” вх.*, ап.** като трето лице-помагач на ответника по спора „Г.ф.д“-гр.С. по предявените срещу него от ищите Д. М. И., Я. С. И., Н. С. И. и И. С. И. искове с правно основание чл. 558,ал.5 във вр. с чл. 557,ал.1,т.2,б.“а“ от КЗ и чл. 86, ал.1 от ЗЗД от КЗ.

Решението може да се обжалва при условията на чл. 280 от ГПК пред Върховния касационен съд – гр. С. с касационна жалба в едномесечен срок от връчването му на страните.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____